

Sten zit in de vensterbank. Zijn benen bungelen over de rand. Vanaf hier kan hij de hele tuin zien. De grote beuk, zijn favoriete klimboom.

Het pad naar het bos. Oma in de moestuin, tussen de boerenkool. Een dikke bodywarmer over haar bloemetjesblouse. Haar adem als kleine wolkjes.

Kun je blij en verdrietig tegelijk zijn? Sten denkt van wel.

Hij kijkt naar zijn bungelende benen. Hij is blij met zijn nieuwe kamer bij oma. En met oma's poes Hobbes, die eigenlijk ook Pinda heet omdat hij dol is op pindakaas. Maar er zit ook een knoop in zijn buik. Een heel strakke.

Tussen de takken van de dennenboom verschijnt zijn nieuwe vriend. Twee kleine zwarte oogjes kijken hem nieuwsgierig aan.

'Het is niet eerlijk, Meneer Eekhoorn. Waarom moeten papa en mama weg? Ze vinden die stomme pinguïns vast leuker dan mij. Nu moet ik naar een nieuwe school. Dan kan ik niet meer met Eva samen fietsen. En ... Amir. Ze gaan me vast vergeten.' Sten slaat een hand voor zijn mond. Hij heeft moeite met slikken. Ze mogen hem niet vergeten.

Meneer Eekhoorn kijkt hem even aan en verdwijnt dan tussen

de takken. Sten slikt. Langzaam draait hij zich om en hijst een been terug naar binnen. Hij wil naar beneden. Naar oma.

‘Sten ...’ De stem van oma klinkt van onder zijn open raam. ‘Ik loop even het bos in.

Wat rozenbottels plukken.

Het duurt niet lang. Over een halfuurtje ben ik weer terug.’

Niet weggaan, wil hij zeggen. Maar met zijn hoofd uit het raam roept hij: ‘Oké, oma!’

‘Er staat een pot thee op de keukentafel. En er liggen koekjes. Ze komen net uit de oven. Tot zo.’

Koekjes. Zijn buik begint meteen te rommelen. Net als hij zich wil omdraaien, komt Meneer Eekhoorn weer tussen de dennentakken tevoorschijn. ‘Je hebt vast gehoord dat oma koekjes heeft gebakken. Heb je ook trek?’ lacht Sten. ‘Je weet toch dat koekjes niet goed zijn voor eekhoorns. Daar krijgen ze buikpijn van. Maar ...’

Hij pakt een paar noten uit het schaaltje op

de vensterbank. Oma had ze daar neergelegd, voor de vogels en voor hem. ‘Kijk hier, deze zijn voor jou.’

Meneer Eekhoorn kijkt van hem naar de noten en weer naar hem. Zijn snorharen trillen. Dan schiet hij plots terug de boom in.

Sten legt de noten in de vensterbank. ‘Kom ze straks dan maar halen,’ fluistert hij.

In de keuken voelt het huis leeg. Te stil. Te groot. Oma weg. Papa en mama vertrokken naar de Zuidpool.

De knoop is er weer. De veel te strakke. Net als die ene in zijn veter laatst, die kreeg hij ook niet los. Deze blijft er nog 450 dagen zitten. Zo lang duurt het tot hij papa en mama weer ziet. Hij is jaloers op de pinguïns. Hij slikt en doet zijn ogen dicht, zoals mama hem dat heeft geleerd.

Met je ogen dicht hoor je meer, zegt ze altijd. Dat is zo. Hij hoort oma's klok tikken. De zachte ademhaling van Hobbes. Buiten het geroffel van een specht.

Aan de keukentafel schenkt hij thee in een groene mok. Hij vouwt zijn handen eromheen. Au, heet! Snel laat hij de mok weer los en pakt een koek uit de trommel. Warm. Lekker. De kruimels kriebelen aan zijn lippen.

Hobbes springt op zijn schoot en duwt met zijn rode kop tegen Stens arm. 'Wat?' lacht Sten. 'Wil jij nu ook al koek? Dat mag je niet. Dat weet je.'

Hij staat op en pakt de pot pindakaas. 'Een likje. Echt heel klein. Want ook pindakaas is niet zo goed voor katten, Pinda.' Hij gaat op de keukenvloer zitten en steekt het lepeltje uit naar Hobbes. 'Niet tegen oma zeggen,' fluistert hij terwijl hij de zachte rode kop aait.

De tegels voelen koud aan zijn billen. 'Wat nu, Pinda?' Sten kijkt de keuken rond. 'Naar

buiten gaan? Het bos in? Of ...' Hij hijst zich op van de vloer. 'Op onderzoek uitgaan?'

Sten opent een paar kastjes. Borden. Glazen. Pannen. 'Heeft oma geheimen?' Hij kijkt even naar Hobbes en opent een rommella. Daar vindt hij elastiekjes, bonnetjes, pennen, een zaklamp en een doosje lucifers. Hij schuift de la weer dicht. Niks geheimzinnigs aan, wil hij tegen Hobbes zeggen. Maar dan hoort hij iets. Sten draait zijn hoofd in de richting van het gewoesj.

'Hoor je dat ook, Pinda?'

Dan pas ziet hij het. Een gordijn. Het wappert zachtjes heen en weer. Wat doet dat daar? Nieuwsgierig schuift hij het gordijn opzij. Een deur! Deze heeft hij nooit eerder gezien.

In zijn buik begint het te kriebelen als hij zijn hand op de koude klink legt.